

Tartalom

A föld sója	1
Riport Kirchknopf Gergellyel	2-3
Isten jelenléte	4
„Szabadulószoza”	5
„Ez az a nap!”	6-7
Családok zárandoklata a békéért	8
Ajánló	9
Templom – Isten jele?	10-11
Vonaton ülve	11
Zalai zárandokhelyek	12
Major Márta életútja	13
Beszámolók-hírek	14-16

A föld sója

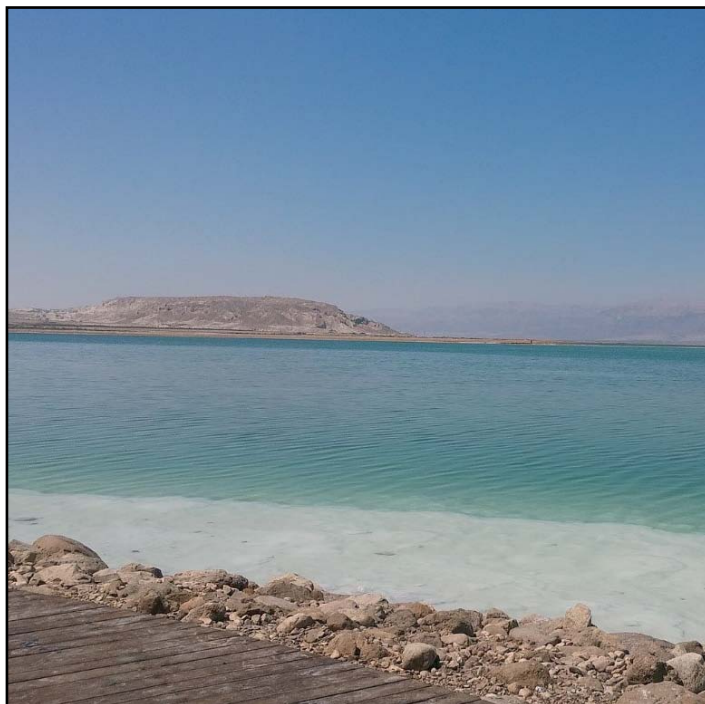
A Máté evangéliumában olvasható hegyi beszéd egyfajta összefoglalása Jézus tanításának. Az Emberfia azoknak címezi, akik követni akarják. Ha pedig valaki követi, akkor jellé is válik a világban: „Ti vagytok a föld sója.” – mondja –, s aztán hozzáteszi: „Ha a só ízét veszti, ugyan mivel sózzák meg? Nem való egyébre, mint hogy kidobják és az emberek eltapossák” (Mt 5,13). Jézus korában az étel sózása másként történt mint manapság. A Holt-tenger környékén a parti homok sótartalma olyan nagy, hogy a kereskedők kis vászonzacskóba töltötték a sós homokot és így árulták. Ezt belelógatták a készülő levesbe és így ízesítették az ételt. Egy idő után az összes só kiázott, így csak a homokkal teli zacskó maradt, melyet kidobtak, mert nem lehetett mire használni.

A hasonlat értelmé világos: a keresztyén az az ember, aki „ízt ad” a világnak, hiszen a tettein keresztül Isten nyilvánul meg az emberek között. Ezen a ponton azonban akaratlanul is felvetődik a nehéz kérdés: valóban Isten jelei vagyunk a világban, vagy inkább az ízt vesztett sóhoz hasonlítunk?

Erdő Péter bíboros 2021-ben, az ökumenikus imahét nyitó istentiszteletén többek között a keresztyén család ismérveiről beszélt: „Nem mindegy, hogy csupán jó családjuk van, vagy igazi keresztyén családban élünk. Ez még magasabb fokra emeli azt a természetes jót és szeretetet, ami az emberek között a családban megvalósul” – fogalmazott a bíboros. Ez felveti bennünk a kérdést, hogy vajon ma egy család, amely keresztyénnek vallja magát, miben más, mint egy olyan család, amelynek tagjai nem tartják magukat vallásosnak, de becsületes emberek. Talán csupán abban, hogy eljár vasárnaponként templomba? Vagy karácsonykor és húsvétkor? Ha valóban csak ennyiben tér el, akkor az ilyen család nem tölti be jel funkcióját. Hiszen ha a keresztyén otthonokban éppúgy mindenből a legújabb van, ha a keresztyén családok éppúgy költséges nyaralásokra és szórakozóhelyekre mennek, vagy a házasságra készülők éppúgy együtt élnek évekig, mint a magukat nem vallásosnak valló, de egyébként becsületes családokban, akkor mi a különbség? Nem sok vagy inkább semmi. Ezért sok esetben nem vagyunk jelek a mai kor számára.

A jelnek pont az a lényege, hogy mutat valamire és jó értelemben véve feltűnést kelt. Senki sem vesz észre egy közlekedési táblát, ha az kidőlt, sőt benőtte a gaz. Az ókorban a keresztyének azzal tűntek fel, hogy nem alkalmazkodtak az akkori, pogány kor szokásaihoz. Az egyik legősibb dokumentumunk, a Diognétoszhoz írt levél így fogalmaz: „Egészen egyszerűen: ami a testben a lélek, azok a keresztyének a világban. A lélek áthatja a test minden tagját, ugyanúgy jelen vannak a keresztyének a világ városaiban. A lélek is a testben lakik, de nem a testből való; a keresztyének is a világban vannak, de nem e világból való”. Ma hasonló közegben élünk, mint az ókori keresztyének, a minket körülvevő világ nem osztja hitünket. A döntés a miénk: A föld sója leszünk-e?

Bóka Balázs káplán

Riport

Beszélgetés Kirchknopf Gergely diakónussal

1. Életutadról mit osztanál meg velünk, az Ünnepi Harangszó olvasóival, akik itt fogadunk szeretettel a Mária Magdolna Plébánián? Mindösszesen két hónapon keresztül tartózkodsz közöttünk diakónusként. Ki vagy, honnan jöttél? Hogy vagy most, ebben a feladatban?

Szombathelyen születtem, szüleim ott neveltek fel a bátyámmal együtt. Általános iskola után a premontrei gimnáziumban érettségiztem le. Ezután teljesen biztos voltam abban, hogy a mérnöki pálya az, ami nekem való, így jelentkeztem Győrbe a Széchenyi István Egyetemre, melynek közel 5 évig voltam mérnökinformatika hallgatója. Az egyetemi évek tanulmányilag nem volt a legsikeresebb időszakom, de a végére azért abba is kezdtem belerázódni. Aztán az egyetemi szakkollégium egyik kurzusán kaptunk egy elgondolkodtató tanácsot, melynek eredményeképpen beérett bennem az, ami már egy ideje lappangott, igent tudtam mondani Isten hívására.

A mi évfolyamunk kispapként abban az érdekes helyzetben volt, hogy még püspök nélkül felvételiztünk 2017-ben, de így is megkezdhattuk akkor a tanulmányainkat. A győri szemináriumba (új neve: Brenner János Hittudományi Főiskola) küldtek képzésre, így gyakorlatban nekem ez azt jelentette, hogy a felsőoktatásban eltöltött következő félévemet a Duna másik partján kezdtem meg.

Most jelenleg a 6. évet fogom kezdeni a szemináriumban, és a mi képzési rendszerünk szerint 5. év és 6. év elején 2-2 hónapos plébániai gyakorlatra kell mennünk (az újabb évfolyamoknak már más rendszer van e tekintetben). Tavaly két hónapot tölthettem Celldömölkön, idén pedig Székely János megyéspüspök atya ide helyezett Zalaegerszegre, immár mint felszentelt diakónust.

A gyakorlati idő arról szól, hogy betekintést nyerjek a plébánia életébe, működésébe, hogy lássam, hogy hogyan mennek a dolgok. Jó tapasztalatokat tudok itt szerezni akár a temetés, keresztelés, prédikáció tekintetében is. Ezek világosabbá teszik számomra a szemináriumban elméletben elhangzottakat.

2. Milyenek a tapasztalataid a plébánia életéről? Megismertél sok embert közülünk? Hogyan néz ki egy napod? Belefér az olvasás, a séta? Mit olvasol most?

Az első benyomásom nagyon is pozitív a plébániával kapcsolatban. Jó látni, hogy a miséken vannak emberek szép számmal, és hogy közvetlenek felém. Tényleg nagy szeretettel fogadtak.

Kirchknopf Gergely

Egy napom a reggeli szentmisével kezdődik. Ezután órákra készülök, elmegyek az iskolába tanítási gyakorlatra, vagy egyéb teendőimet végzem. Az esti szentmise után pedig, ha van egy csoport, akkor csatlakozok hozzájuk Balázs atyával, ha nem, akkor pihenéssel telik. Persze nap közben akad idő a munka mellett a kikapcsolódásra is. Szeretek filmeket, sorozatokat nézni, de az utóbbi időben például egy könyvnek álltam neki. Nagyon szeretem Isaac Asimov Alapítvány regényét olvasni, és most a történet szerinti első művét, az Előjáték az Alapítványhoz című regényét olvasom.

3. Mi az, ami megosztható abból, ami foglalkoztatja most a szívedet az imádságban; illetve mi, vagy melyek azok az igék, amelyek sokat jelentenek a számodra ezekben a hetekben, hónapokban? Mikor szoktad elvégezni a napi imádságodat és általában hol? (csak ami megosztható)

Az imaszándékaim mindig helyzetspecifikusak. Mindig keresem az aktualitásokat, amiért érdemes imádkozni. Természetesen ezekből sokat találhatok, ha nyitott szívvel járok, de ezekből válogatva hozom mindig a szándékokat. Ezek mellett természetesen vannak fix imaszándékaim is,

egy listát is vezetek róluk. Van olyan időszak, amikor például erről a listáról veszem sorba az imaszándékokat.

A napi zsolozsmát általában reggel és este szoktam elvégezni, vagy ha úgy alakul a reggel, hogy nem tudom befejezni azokat amiket szerettem volna, akkor néha délelőtt is. Általában az esti imádságom szokott elmélkedősebb lenni, sokszor átgondolva a nap, az elmúlt időszak eseményeit, keresve azokat a mozzanatokat, amiért hálás vagyok és azokat is, amikor valami hibát vétettem, hogy legközelebb erre oda tudjak figyelni.

4. A szemináriumi évek bizonyos szakaszában tanítani is kell a papnövendékeknek. A gyakorló tanításod idejét hittanból a zalaegerszegi Dózsa György Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskolában végezed, végezted. Milyen tapasztalatokra tettél szert az iskolában, az osztályban, a tantestületben a tanítás szolgálata során? Hogy érzed magad közöttük(n)k? És jók a dózsás gyerekek?

Az iskolával nagyon pozitív tapasztalatom van. Balázs atya is mondta nekem, de átélni tényleg más, hogy egy állami iskola is ilyen pozitívan áll a katolikus hit mellett. Az igazgató úrral is találkoztam az első napokban és mindenki azonnal a segítségét ajánlotta a sikeres gyakorlatom érdekében.

Összességében minden korcsoportot tanítok az iskolában és az első napok benyomása nagyon bátorító volt számomra. Volt bennem egy kis félelemérzet a tanítás miatt, mivel még soha nem csináltam korábban hasonlót. Az előző gyakorlatom alkalmával csupán órákat kellett látogatnom és jegyzetelnem, de itt a saját kreativitásom és mentoraim tanácsát követve nekem kell az órát megtartani. Ez a gondolat nyugtalanított, de az első benyomások nagyon pozitívak voltak. A gyerekek többsége figyelte azt, amit mondok és csinálta a feladatokat, amiket adtam, de azokkal sem volt különösebb problémám eddig, akiknek nem a hittan a kedvenc tantárgyuk. Már most tudom, hogy örömmel fogok visszagondolni ezekre a hetekre, amiket itt töltöttem a gyakorlat alatt.

5. Milyen mottót választanál magadnak, vagy választottál (?) a diakónusszentelésre és miért?

A Kolosszeieknek írt levél első fejezetéből választottam magamnak szentelési idézetet: „Benne nyertük el vére által a megváltást, bűneink bocsánatát.” (Kol 1,14). Ez a mondat számomra összefoglalja a hitünk lényegi elemeit és megnyugvást ad. Ebben az egy mondatban benne van Isten szeretete, a megváltás műve, az emberi szabadság, felszabadulás a bűn súlya alól.

A szentgyónásokban átérezhetjük ezt a felszabadulást, az örömet, Isten szeretetét, mely érzésre a legjobb példa a szentírásból a tékozló fiú példázata, az a mozzanat, amikor az atya megöleli a visszatért fiát és „eltékozolja” saját szere-

tétét. Ez is szerintem benne van a választott mondatomban.

Összegezve és ezek tükrében is nekem személyesen egy megnyugvást ad ez a mondat, hogy nem vagyunk elveszve, Isten meghív minket az Ő örömébe, és ki is taposta nekünk az utat. De az is hozzátartozik természetesen, hogy nekünk pedig rá kell lépnünk erre az útra. Ez az utóbbi gondolat pedig figyelmeztetőleg hat, hogy a megváltás rajtam is múlik, az én döntéseim és cselekedeteim is befolyásolják azt, hogy végül elnyerem-e az örök boldogságot. A lehetőség mindenestre adott.

6. Miként reklámoznád a mai gyerekeknek vagy középiskolásoknak vagy fiatal felnőtteknek a szemináriumi életet, a papságot mint hivatást? Miért jó papnak lenni, és miért jó a Szombathelyi Egyházmegye növendékeként a győri szemináriumába járni? Volt és lesz nálatok is nyílt nap? Erre gondolom, lányok nem mehetnek...

Úgy gondolom, hogy a papi élet a legjobb reklám. De az is hozzátartozik ehhez, hogy elsődlegesen nem mi döntjük el, hogy kiből lesz pap, hanem Isten hív rá embereket. Aki viszont felfedezi magában ezt a hívást, azt csak bátorítani tudom, hogy hallgassa meg. Minden meghívás más, minden meghívástörténet más, így minden embernek egyénileg kell felismernie, hogy mit akar tőle az Isten. Úgy gondolom, hogy a szemináriumban eltöltött időszak ebben is segíteni tud, ott szinte biztos, hogy kiderül, kinek van papi hivatása.

Győr városa hozzám közel áll az egyetemi évek miatt is, mert azokra az évekre is szívesen tekintek vissza. Úgy gondolom, hogy nagyon pozitívan hatott az a mi évfolyamunkra Győrben, hogy a korábbi évekhez képest népes évfolyam alakult ki. Kilenc fővel kezdtünk és ebből hetünket szenteltek fel diakónussá, és remélem hamarosan pappá. Emellett a szomszédos egyházmegye papjaival és papnövendékeivel is ki tudunk alakítani egy olyan kapcsolatot, mely aztán kamatoztatható lesz a plébániai életünk során is.

Természetesen mint minden felsőoktatási intézményben, a mi főiskolánkon is van nyílt nap. A különbség az talán az, hogy mi rögtön kettőt is tartunk. A Brenner János Hittudományi Főiskolán ugyanis nemcsak teológus képzés folyik, hanem világi hallgatók is tanulhatnak kántor, hittanár és egyéb szakokon. Ezért az egyik alkalommal a világi hallgatók számára tart a főiskola nyílt napot, míg általában február vége környékén a teológus szakra is külön hirdetnek nyílt napot. Ezekről az információk elérhetőek a főiskola médiafelületein, bár már megtörtént az az eset is, hogy egy lány jött a teológusoknak szánt nyílt napra. De miután egyértelmű lett a helyzet, hogy neki a másik nyílt napra kell jönnie, ez a dolog is megoldódott.

Köszönjük szépen!

S. Ivancsics Evelin

Isten jelenléte

Onnan tudom, hogy Isten szeret engem, hogy szerető családot kaptam Tőle. Megadott mindent, amire szükségem lehet. Mindig megbocsát, ha bűnt követek el. Hozzá mindig bizalommal fordulhatok minden nap. Éjjel jól alszom, örzi álmom.

A nagymamám nagyon istenhívő, minden-kivel kedves, nem haragszik senkire. Ő sokat mesél nekem a Bibliából, imádkozik velem. Szeretnék én is olyan lenni, mint ő.

Kiss Ádám

Az elmúlt évek visszarántottak minket a történelembe. Mindennapi életünk része lett a járvány és a háború, tele vagyunk szorongással, aggodunk a holnap miatt. Mintha egy Stephen King írta, Tarantino rendezte Netflix sorozatban élnénk. Hiába hirdeti lelkünk világítótornya, hogy a holnap gondjaival majd holnap foglalkozunk (Mt 6,34), sokan teszik fel a kérdést: „Hol van az Isten?”

„Where is the love?” – „Hol a szeretet?” – énekli az amerikai Black Eyed Peas együttes. Az emberek ölnek, halnak, a gyermekek sírnak, tudunk-e hitünk szerint élni és szükség esetén oda tudjuk-e fordítani a másik arcunkat? A 2003-ban írott popdal nem egy szeretethimnusz, de szinte prófétikus pontossággal írja le a 2022-es életérzést.

Amikor tavaly a pandémia következtében hozott intézkedések enyhülni kezdtek és újra megkezdődött a jelenléti oktatás nagyon boldog voltam hogy újra emberek között lehettem. Újra láthattam diákjaim és kollégáim – immáron – háromdimenziós és kevésbé sárga (emoji) mosolyát.

Minden nap hálát adtam hogy velük lehetek, gyengébb napjaimon ezt szóban is kifejeztem.

Amikor nemrég egy kedves kolleginám megkérdezte tőlem, hogyan van Isten jelen a mindennapjaimban, az első szó ami eszembe jutott: általatok. Isten a közösségben lakik, bennünk, bennetek, a családjainkban. Ha pedig ezt észre tudjuk venni egy megkerült világban is, mindannyian áldottak vagyunk. Isten a szeretet. (1Jn4, 7-21)

Kocsis Viktor

Nagyon sok olyan helyzettel találkoztam már életemben, amikor Isten jelenlétét meg tapasztalhattam. Elméleti ember vagyok, matematikusnak is tanultok, így az absztrakciók nem ijesztettek meg soha. Tehát amikor körülbelül 5 évvel ezelőtt 18 éves fejjel olvastam a Szentírásban Pál apostol Korintusiakhoz írt első levelének a 12-14. fejezeteit, ahol arról beszél (de egyébként több más levelében is), hogy az Egyház, az Eucharisziát együtt ünneplő keresztény gyülekezet Krisztus teste, akik egymás kiegészítésére és teljessé tételére vannak meghívva, az rendkívül magával ragadott. Gyerekként számomra a plébánia, a ministránskodás és a különböző nyári hittan- és imatáborok voltak azok, amik megtartottak az Isten-kapcsolatomban, abban a keresésben, hogy az Ő jelenlétében éljek. Ez a kép, amit Pál Krisztus testeként ír le, végre értelmet adott ennek a tapasztalatnak, hogy mi is volt olyan különleges ezekben a közegekben, amelyek oly sokat jelentettek számomra.

Manapság is erősen megérint annak tapasztalása, hogy Isten ott lakozik az Ő népében. Amikor részt veszek egy-egy Szentmisén, vagy egy keresztény találkozáson (legutóbb épp a Forráspont Ifjúsági imaesten), bárho-

va megyek is a világban. A saját testét adja nekünk, és ennek a testnek az építésére hív bennünket. Nem számít a különböző nyelv, bőrszín, életkor; mi testvéreként köszönhetjük egymást Krisztusban, aki – ha ketten vagy hárman összegyűlünk a nevében (vö. Mt 18,20) – ott van közöttünk. És hogy a kérdésre is válaszoljak, hogy ki az, aki legjobban megmutatja nekem Isten jelenlétét az életemben?

Általában az az ismeretlen néni vagy bácsi a templomban, akivel korábban még soha nem találkoztam, de látszik rajta az átimádkozott és megküzdött élet példája, Istenre való hangoltsága, és már egy mosolyból vagy pillantásból tudjuk, hogy ez valóság: mi testvérek vagyunk!

Németh Ciprián

Nagyon sokan keresik életükben a választ arra a kérdésre, vajon jelen van-e életükben Isten? Hallja-e fülük az Isten szavát? Látja-e szemük Isten Tervét? Lábuk követi-e Isten ösvényét? Ha körül tekintünk a világban nagyon sok fiatalal vagy felnőttel találkozunk, akik egyedül érzik magukat és kétségbe vonják azt, hogy az Úr személyesen szereti őket. Ha jobban belegondolunk talán a kérdés helyes felfogása az lehet, hogy beengedjük-e Istent az életünkbe? Isten nagyon sok úton módon próbál hozzánk szólni, de vajon halljuk vagy észre vesszük-e ezeket a hívásokat?

A legközvetlenebb út, ahol Isten szólni tud hozzánk az a Szentírás. Meghalljuk-e Isten szavát ahogy a szentíráson keresztül szólít minket? Imáinkban közvetlen kapcsolatba kerülünk-e Istennel, engedjük-e meghallani fülünknek az Isten szavát?

Nagyon fontos, hogy lábunk kövesse Isten ösvényét. Sok fiatal és felnőtt kiábrándulttá, csalódotttá válik, mert valami nem úgy történt az életükben ahogy azt ők eltervezték. Néhányan tévesen azt hiszik, hogy Isten nem adta meg a kellő boldogságot vagy áldásokat melyeket reméltek vagy amelyeket megérdemelt volna. Ilyenkor néhányan elvetik hitüket, a világi örömekre fordítják figyelmüket és Istentől önmagukba fordulnak. Nagyon nehéz megtalálni Isten ösvényét, de néha nem is gondoljuk, hogy Isten milyen utakon vezet minket. Nem vagyunk hálásak a körülöttünk lévő emberekért, akiket keresztül Isten vigyáz ránk és vezet minket.

Nem szabad hagynunk, hogy személytelenné és fásulttá váljon az Isten-kapcsolatunk. Elmegyünk misére, imádkozunk, mert kell és ezt szoktuk meg, és közben bele sem gondolunk az egészbe úgy igazán. Odaadjuk Istennek a „minimumot” az időnkéből és az energiánkból.

A legfontosabb, hogy magunkban meg kell értenünk Jézus Krisztus tanítását. Be kell engednünk a szívünkbe az Isten szavát, a Szentlélek hatalmát, hogy bennük éljen. És talán ez a legfontosabb, hogy ez bennünk legyen, mert ez a végtelen erő forrásunk az életünkben... ha szentlélek átjárja a szívünket és beengedjük Istent az életünkbe és meghalljuk a szavát. Ez az Erő, ami megerősít bennünket nehéz dolgainkban. Megbocsátani embertársainknak... Ehhez is milyen sok erő kell és milyen csodálatos érzés látni valakin a boldogságot, hogy kapnak egy új esélyt és lehet nekik mi vagyunk az, akik visszavezetjük az Ösvényre és nekik belőlünk szól az Isten szava.

Isten velünk van és vigyáz ránk akarataink ellenére is. Hiába törekszünk arra, hogy kizárjuk vagy hogy ne vegyünk tudomást róla Isten ott van velünk mindig, csak nem vesszük észre. Ott van minden óvó és szerető anyai szóban, minden apai jótanácsban, minden baráti segítségben, minden ember jóindulatában és minden egyes értünk dolgozó és szenvedő ember kitartásában, hogy nekünk jó legyen. Ez az Isteni erő hajtja őket, ami táplálja a mi életünket és, hogy Isten másokon keresztül tudjon ránk vigyázni. A lehetőség ott van ... a kérdés csak az, hogy élünk-e vele?

Paucs Benedek

Riport

Szabadulószoza a Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánián

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánián érdekes közösségi játékokra hívják az érdeklődőket. Az üresen álló lelkészlakás „szabadulószozává” változott, ahol egy titokzatos rejtély megoldását kell megtalálniuk a vállalkozó családoknak, baráti társaságoknak, közösségeknek.

Sebestyén- Fehér Nóra, a játék egyik ötletadója és megalkotója mesél a programról.

Mi az a „szabadulószoza”? Honnan vették az ötletet?

A „szabadulószoza” játékok az utóbbi években egyre nagyobb népszerűségnek örvendenek, számtalan helyen nyílnak ilyen szobák. Ezek olyan interaktív játékok, ahol családok, baráti társaságok együtt nyomozva, kutatva, rejtvényeket megfejtve tudnak kiszabadulni, rájönni a megoldásra.

Többször játszottunk hasonló tematikájú társasjátékokkal. Már régebben felmerült, hogy ha egyszer lesz rá lehetőség, illetve alkalom, jó lenne kialakítani egy ilyen szabadulószozákat a plébánián, hiszen ez egy nagyon jó kis közösség építő, csapatépítő tevékenység, mely korosztálytól függetlenül mindenki számára élvezhető.

Aztán idén nyár elején adódott is az alkalom, meghozzá a templom búcsúnapija, melynek megünneplésére egész napos programot terveztek. A szervezők vetették fel, hogy jó lenne egy szabadulószoza is, színesítve a programkínálatot. Így hát János atyával nekiálltunk ötletelni, témát keresni, majd pedig megvalósítani.

A játék egy kitalált történet mentén halad, mikor és hol játszódik a cselekmény?

A cselekmény az 1900-as évek elején játszódik, a helyszíne pedig a kertvárosi plébánia paplakja, ahol egy rejtélyes eset történik...

Különleges a szoba berendezése is, hogyan sikerült ilyen korhoz illő hangulatot teremteni?

A megüresedett lelkész lakásban volt egy nagyon szép, régi fa íróasztal. Igazából ez adta az ötletet, hogy az 1900-as évek elején játszódjon a történet. Ekkor indult a nagy beszerző körút, a bolhapiacról, ismerősöktől próbáltunk összeszedni mindenféle bútort, kiegészítőket, hogy korhű hangulatot teremthessünk. Kaptunk egy nagyon szép szekrényt, mely az asztallal együtt már remekül megidézte a kívánt kort. Egyedül a függöny volt, amit úgy varrattunk, külön a szobához.

a szoba. Azon is meglepődnek, hogy nem egy minimalista, hanem nagyon is nívós szoba lett kialakítva, és a feladatok is csavaros észjárást igényelnek. A tapasztalat abszolút pozitív. Akik eljönnek, nem tudják, mire számítsanak, de eddig mindenki elégedetten távozott. A rejtvények megfejtése nem mindig könnyű, nem árt, ha van hozzá egy kis szabadulószozás tapasztalat, de senki ne ijedjen meg, hiszen szükség esetén menet közben is tudunk segíteni a játékosoknak. Eddig még senki nem maradt bent...

Meddig és milyen időpontban kereshető fel a szoba?

Amíg nem lesz szükség a lelkészlakásra, a szoba ott tud maradni. Az időpontot személyesen egyeztetni kell, hiszen kell, hogy legyen ott valaki, aki le tudja vezényelni a játékot. A plébánián érdeklődjenek, akik szeretnék kipróbálni a játékot! 3-6 fős csoportok jelentkezését várjuk. Próbálják ki minél többen, felejthetetlen élményben lesz részük!

Háriné Mile Mária Mónika

Riport

„Ez az a nap!” – Dicsőítő koncert a Puskás Arénában

2022. július 23-án, Budapesten a Puskás Arénában több mint 40.000 keresztény imádkozott együtt, dicsőítette az Úristent. Az „Ez az a nap!” rendezvényen az egész Kárpát-medencéből és szélesebb régiókból is részt vettek.

A találkozón az összes felekezet egy szívvel képviselte magát a Katolikus Egyháztól a Hit Gyülekezetéig, az evangélikusokon és reformátusokon keresztül a baptista és pünkösdi hívőkig, valamint a számos kisebb gyülekezetek tagjaiig.

A program gerincét ismert hazai és külföldi keresztény zenei produkciók adták, amelyek között rövid üzenetek hangzottak el. Jelen volt számos olyan előadó, aki végig kísérte az „Ez az a nap!” mozgalom elmúlt két évtizedét. Természetesen legtöbbször magyarul csendültek fel a szebbnél szebb énekek, amelyeket egy hatalmas kórusként énekelt együtt a stadion. Nem az számított, hogy kik állnak épp a színpadon, hanem az, hogy kihez száll fel a hálaének. Lukácsné Mizda Edit családjával: férjével és fiaival utazott Budapestre, hogy részt vegyen ezen a dicsőítő alkalmon.

Ki hívott benneteket?

Edit: Van egy kisebb közösség, ahová tartozunk és rendszeresen járunk. Egyik közösségi tagunk aktív szervezője volt az Ez az a nap! 20 éves jubileumi rendezvényének, amely a pandémia okozta körülmények miatt az idén valószínűleg csak meg. Annamária invitálására kerekedtünk fel, nagy örömeinkre legidősebb fiúnk hozta barátnőjét is.

Mi inspirált benneteket arra, hogy az év egyik legforróbb napján útra keljete?

Edit: Úgy gondoljuk, hogy a mai világban minden alkalmat meg kell ragadni, amikor a Jóistent közösen dicsérhetjük. Hálatelt szívvel köszönetet mondunk az életünkért, a családjainkért, a közösségeinkért, a barátainkért, a munkánkért, az örömeinkért ugyanúgy, mint a naponta hordozott keresztjeinkért, a mindennapok terheiért. Nagy szükség van különösen most Európában – de az egész világon is a keresztény testvérek összefogására, együtt imádkozására. Az, hogy ennek a dicsőítésnek részese lehettem, felemelő érzés volt, hiszen parányi porszem vagyok, de mégis úgy gondolom, hogy hozzá kell tennem a magam részét, tennem kell azért, hogy a hitünk megerősödjék, hogy jó példával járassunk az embertársaink előtt. Hogy ne takargatni kelljen kereszténységünket, hogy hívőnek mondjuk magunkat, hanem merjük megvallani nem hívő testvéreink előtt is Krisztushoz tartozásunkat. Törekedjünk hiteles keresztényekké válni és másokat is erre buzdítani, azért hogy az emberek ne megbélyegezzenek bennünket, vagy csodabogarakként nézzenek ránk, hanem tudatos elfogadással forduljanak felénk, keresztények felé.

Hasonló nagyságrendű nemzetközi találkozón 1989-ben, még utamat keresgélve Pécsen vettem részt először. Az egy taize-i találkozó volt, – másfajta lelkiület, más mentalitás, de ugyanúgy keresztény testvérek együtt imádkoztak Istenhez. Fantasztikus volt meg tapasztalni, hogy mennyi erő és kegyelem van abban, amikor ennyi ember szíve dobban egyszerre, Krisztus dicséretére. Akkor kb. húszezer ember volt Pécsen a

világ minden tájáról az egy hétig tartó rendezvénysorozaton.

A mostani, Ez az a nap! Találkozó hasonlóan ígéretesnek bizonyult, nagy várakozással indultunk a kegyelem kiáradására, a Szentlélek formáló erejének meg tapasztalására.

Melyik előadó áll legközelebb hozzád?

Edit: Leginkább a magyar előadókat szeretem hallgatni

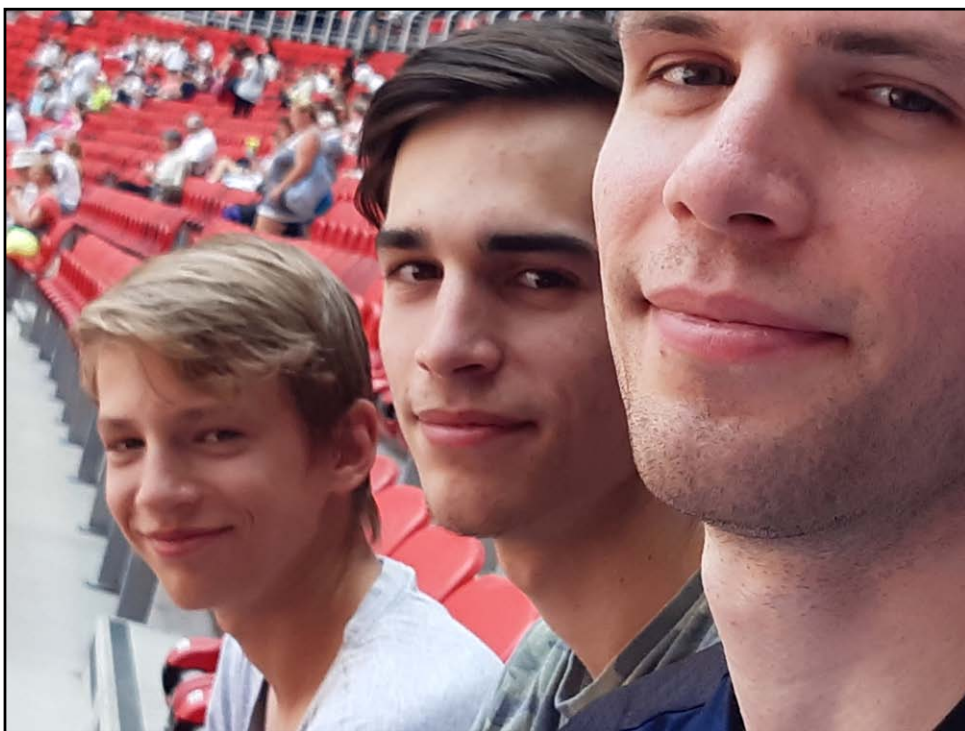
és énekelni. Nagy kedvenc Csiszér László és Pintér Béla, ők állnak leginkább közel hozzám. De meg kell említenünk, hogy olyan neves előadók is jelen voltak és szolgáltak a rendezvényen, mint pl. Noel Richards, Martin Smith vagy az Egyesült Államokból érkezett, háromszoros Grammy-díjas Michael W. Smith, valamint a kaliforniai Bethel Music, akik gyönyörű dicsőítő dalokkal szolgáltak és voltak részesei a rendezvénynek. A napot az ausztrál Planetshakers zárta hatalmas hangulatot teremtve.

Melyik dalt hallgatod szívesen?

Edit: Hozzám legközelebb a magyarra is lefordított és a magyar előadók által írt dicsőítő dalok állnak, hiszen a legnagyobb öröm anyanyelvemen énekelni Isten felmagasztalására; szívből jövő szolgálat, amellyel hozzá tudok tenni a közösségünk szolgálatához is és keresztyény, katolikus hitünk megéléséhez is. Több kedvenc is van, nehéz bármelyiket is kiemelni vagy magasztosabbnak mondani a többinél, hiszen minden dalnak van mondanivalója; minden dal a maga nemében egyedi. Isten dicsőségét, iránta való elköteleződésünket, szeretetünket kifejező ének, amely hittel énekelve jut el a szívünkbe. A jelenlegi kedvenc talán Csiszér László és Hanna közöse: Oceans – Meghívtál, hogy vízre lépjek

Mi az az üzenet, ami néhány hét távlatából még mindig fontos számodra?

Edit: Jézus neve örök, mint ahogy szeretete is soha el nem múló. Őt dicsőíteni teljes szívből keresztyény lelkiülettal – a zene eszközével, legyen az orgona, egy szál gitár, vagy akár egy teljes zenekar – mindig felemelő. Isten minden nap megajándékoz bennünket a kegyelmével, a szeretetével, ezért szüntelenül hálát mondunk, szüntelenül hálát kell, hogy adjunk. Olyan sokféle módon kifejezésre juttathatjuk Isten iránti elköteleződésünket, belé vetett reményünket, felé irányuló hálánkat. Ennek egyik módja az éneklés, a dicsőítő ima, a zenélés, – a keresztyény öröm egyik megnyilvánulása, Jézusba vetett hitünk, reményünk zenével való kifejezése. Minél többféle módon tesszük ezt, annál teljesebbé válhatunk ennek az örömnak a megélésében. Persze nem csak szóval és énekkel kell dicsérni az Urat, hanem leginkább a szívünkkel és tetteinkkel. Megélni azt, hogy a szeretete a szívünkben él, belőle táplálkozunk, tőle tanulunk jobbra lenni, az emberek felé szeretettel fordulni.

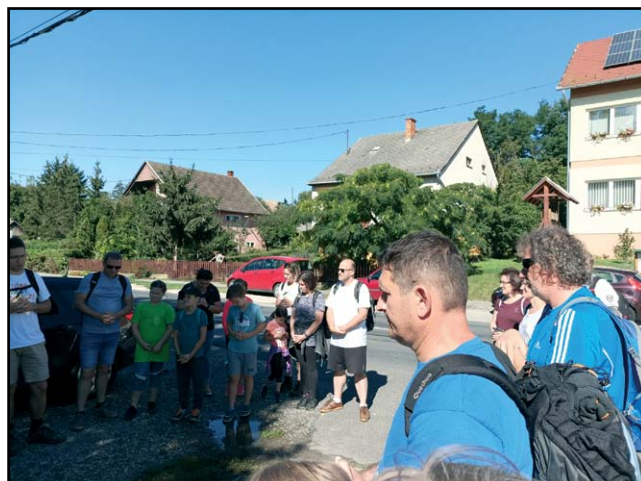
Mi volt a nap legemlékezetesebb pillanata?

Edit: Nagyon sok külföldi hívő keresztyény volt jelen, ugyanúgy, mint ahogy mi magyarok is jelentős számmal vettünk részt az eseményen. Nagyon megindító tanúságtételeket hallhattunk, atyáktól, de a civil emberektől is, az emberekben Isten által végbevitt csodákról, a kegyelmekről, a lelki ajándékokról, amelyekkel kilábalnak egy-egy nehéz élethelyzetből és amellyel megerősödhet a mi hitünk, az elhívásunk, a reménységünk, a bennünk élő szeretet is. Az esemény egyfajta megtapasztalása is volt mindannak, hogy mások is ugyanúgy gondolkoznak vallásról, Istenről, Jézusról, Szentlélekről; ugyanúgy hiszik az Ige létezését, és élnek a tanításait. A legcsodálatosabb talán az volt, amikor a stadionban összegyűltek magyarul egy hatalmas kórusként énekeltek Jézus nevét a magasba emelő ismert dalokat. Az előadók produkciói pedig bebizonyították, hogy a könnyűzenei műfaj is méltó Isten szolgálatára. Minden szív egyszerre dobban és közben negyvenezer telefon lámpája világított mint megannyi csillag az égen. Csodálatos volt átélni, megélni ezt az élményt, amelyből azóta is töltekezhetünk, újra és újra felidézve a nagyszerű pillanatokat.

Hálás vagyok Istennek, Mennyei Atyánknak, hálás vagyok a szervezőknek, hálás vagyok férjemnek és a családomnak, hogy együtt részt vehettünk ezen a fantasztikus eseményen.

Háriné Mile Mária Mónika

Családok zarándoklata a békéért

Ajánló

A SZENTSÉGIMÁDÁS iskolája

ZALAEGRSZEG - MINDSZENTY ISKOLA
KÉTHETENTE CSÜTÖRTÖKÖN 18-19.30 ÓRA KÖZÖTT

ELSŐ ALKALOM: 2022. OKTÓBER 6.
JELENTKEZÉSI HATÁRIDŐ: 2022. SZEPTEMBER 25.
MINDSZENTY@MARTINUS.HU

NEHÉZ KÉRDÉSEK, VILÁGOS VÁLASZOK

Hitünkkel,
egyházunkkal
kapcsolatos
kérdésekről
őszintén

ONLINE ELŐADÁSSOROZAT
a Szombathelyi Egyházmegye
Pasztorális Irodájának szervezésében

„Nézd, mi mindenünket elhagytuk és
követtünk Téged...”
Ma is lehetséges, vagy letűnt korok ideálja?
DR. SZÉKELY JÁNOS
2022. október 19. szerda 18.00

Egyházi botrányok
FEKETE SZABOLCS BENEDEK
2022. november 23. szerda 18.00

Életszentségre vagyunk meghívva
DR. KÜRNYEK RÓBERT
2022. december 14. szerda 18.00

Amit Isten egybekötött, ember mégis
szétválaszthatja?
Válás, érvénytelen házasság,
újraházasodás az egyházi jogban
IPACS BENCE
2023. január 18. szerda 18.00

Várjuk előzetes
kérdéseiket az előadások
témáihoz kapcsolódva
a pasztoralis@martinus.hu
címrre.

A feltett kérdésekre
az előadás végén válaszol
majd az előadó.

Szombathelyi
Egyházmegye

Szombathelyi Egyházmegye
Pasztorális Helyettese

A bekapcsolódási linket az előadások előtt
az egyházmegye online felületén tesszük közzé.

Lelelgyakorlat

SZEMÉLYESEN KÍSÉRT SZENTIGNÁCI LELELGYAKORLAT

a Martineum Felnőttképző Akadémián

2022. október 20. (csütörtök) 17.00 - 23. (vasárnap) 14.00

A szentignáci lelelgyakorlatban a hangsúly a szemlélődésen,
a csenden és a személyes kíséren van, mely segít
az önmagunkra találásban és az Isten felé fordulásban.
Minden lelelgyakorlatozót egyénileg kísérünk,
Isten mélyebb megtapasztalásának az útján,
személyre szabott imaanyagokkal, hogy a legmélyebb vágyaival,
érzéseivel, belátásaival kapcsolatban maradva megismerhesse Isten
jelenlétét és vezetését az életében, válaszolni tudjon rá,
és aszerint alakítsa életét.

Kedvezményes részvételi díj szállással és étkezéssel: 25.000,- Ft

Jelentkezési határidő október 5.

Martineum Felnőttképző Akadémia 9700 Szombathely, Karmelita u. 1. Tel: 94/514-354;
markovits@martineum.hu; www.martineum.hu

Az előadások egymást köve-
tő estéken Zalaegerszegen és
Szombathelyen is
megvalósulnak.

Verjetez benne gyökeret, épüljetez rá
és erősödjetez meg a hitben,
ahogy tanultátok, s bővelkedjetez
a hálaadásban. (Kol 2,7)

ISTENRŐL ÉS A VILÁGRÓL TEOLÓGIAI ISMERETEK KÖZÉRTHETŐEN

a Szombathelyi Egyházmegye két éves előadássorozata 2022 őszétől

Szeptember 19. 18.00 Zalaegerszeg
Szeptember 20. 18.00 Szombathely
Biblikum – dr. Székely János

Október 3. 18.00 Zalaegerszeg
Október 4. 18.00 Szombathely
Erkölcstan – dr. Papp Miklós

November 7. 18.00 Zalaegerszeg
November 8. 18.00 Szombathely
Liturgia – dr. Kürnyek Róbert

December 5. 18.00 Zalaegerszeg
December 6. 18.00 Szombathely
Dogmatika – dr. Németh Norbert

HELYSZÍN:

Szombathely:
Martineum
Felnőttképző
Akadémia
(Karmelita u. 1.)
Zalaegerszeg:
Mindszenty iskola
(Zárda u. 25.)

A minden előadásra részt
vevők a programsorozatot
végén igazolást kapnak.

Templom – Isten jele a világban? vagy valami más?

11. századi freskók a Bojana-templom falán (Szófia)

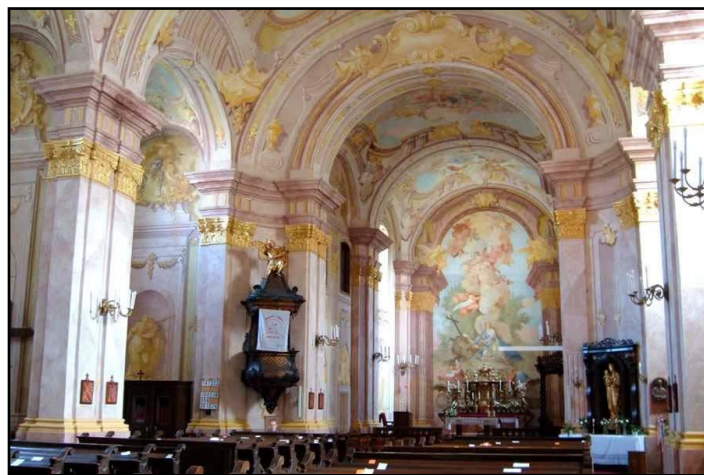
Tavaly ősszel – a látás hónapja kapcsán – már fontolgathattuk, hogy a szemünkkel való látás, bár nagyon fontos az ember életében, a keresztények számára „nem elég az üdvösséghez”. Jézus mintha kissé szomorúan igazítaná helyre Tamás apostol bizonyítékot igénylő kétségeit: **Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek. (Jn 20,29) Igen. Aki lát, az tulajdonképpen már nem hisz, hanem tapasztal. Az apostolok, és Jézus néhány más kortársa, tanítványa kézzelfogható bizonyosságot kapott valamiről, pontosan azért, hogy a tapasztalat bizonyosságával adják tovább az időben az evangéliumot: Jézus meghalt és feltámadt. A későbbi keresztények, akár néhány évtizeddel, akár századokkal Jézus és az apostolok után születtek, már hallomásból kapták az üzenetet, „kénytelenek voltak” beérni a korábbi emberek hiteles, vagy annak tartott tanúságával.**

Az Újszövetség, különösen Pál apostol többször is hangsúlyozza, hogy nekünk nem a láthatóra, hanem a láthatatlanra kell fókuszálni, mert a látható mulandó, a láthatatlan azonban örök. (2Kor 4,18). A hit hallásból ered. (Róm 10,17) A korai keresztények sem a látható, hanem a szívvel tapasztalható dolgok miatt tűntek ki kortársaik közül: Krisztus tanításának a gyakorlati életben való megnyilvánulásaival. A liturgikus cselekményeket még hosszú ideig saját lakókörnyezetükben a maguk társaságában élték át. Bár már a késői ókorban, a 4. század végén államvallás lett a kereszténység, és viszonylag nagyméretű, bazilika-formájú templomok is épültek, ez inkább kivételt jelentett, mint általános szokást. Ezek a korai templomok inkább a mai emlékhelyeknek feleltethetők meg, hiszen Jézus életének egyes állomásait, majd a korai keresztény mártírok sírjait jelölték. Az Eucharisztia megünneplésére még sokáig „magán” épületek szolgáltak.

A Római Birodalom leáldozásával – ez egyben a kereszténység egyre szélesebb körű elterjedésének kora – a kultúra hanyatlása is együtt járt. Az általános írástudatlanság és a

népvándorlással Európát meghódító pogány népek gyökeresen más jellegű kultúrája egyre inkább szükségessé tette a láthatatlan világ megfoghatóvá tételét, látvánnyá alakítását. (Nincs ez máshogy ma sem, amikor az olvasás és a képzelet kultúrája helyett a képi, sőt mozgóképi, színes-szagos-térhatású látványosságok rohamos térhódításának vagyunk tanúi.)

A középkorban a keresztény templomok a falaikon lévő képi ábrázolásokkal együtt (mozaikok, freskók, szobrok, épületdíszek) a vallásos köznép számára gazdag szimbolikus és vallási „ismeretanyagot” jelentettek. A látványkultusz az ünnepek alakításában is szerepet játszott, és a különböző művészeti ágak fejlődését is nagyban előmozdította. A törekvés: a láthatatlan Istent láthatóvá, megfoghatóvá tenni, vitatható ugyan, összességében mégis pozitív szerepet játszik a Jézustól már két évezredre távolodott keresztények vallásosságában. A 10. századtól fogva mindenütt, ahol a kereszténység nincs üldözésnek kitéve a templomok lettek a hívek gyülekező helyei, a vallási élet különböző megnyilvánulásainak színterei, ezáltal mondhatjuk, hogy Isten jelei a világban.

A Mária Magdolna templom freskói

Az Eucharisztia kapcsán is lezajlott hasonló folyamat. Az átváltoztatott ostya állandó és látható jelenléte a templomban a virágzó középkortól lett egyre gyakoribb. A díszes úrmutatók csak 1264 után kerültek az egyház liturgiájába. (Ekkor volt Lüttichi Julianna ágostonrendi apáca látomása, melyben Jézus aki álmában megjelent, hiányolta, hogy az Oltáriszentségnek nincs ünnepe az egyházi évben.) IV. Orbán pápa a jelenés hatására rendelte el az Úrnapi ünnepét, amelyhez méltó reprezentatív liturgikus tárgyat kellett alkotni. Így automatikusan adódott a század legpompásabb épít-

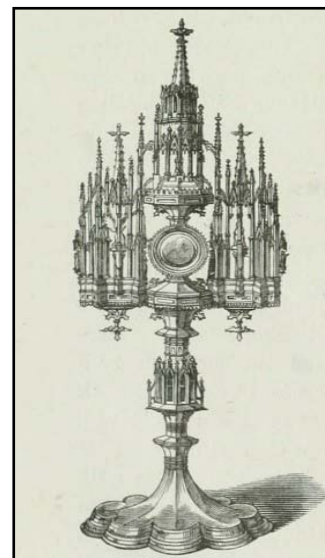
*A burgosi
gótikus katedrális*

ményének, a gótikus székesegyháznak kicsinyített utánzása. A gótikus úrmutató alakja fennmaradt egészen a 17. század végéig, majd napjainkig követi a művészeti divatok változásait.

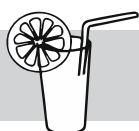
A mai kor ezeknek az egyszerű képi megjelenéseknek már a hanyatlását mutatja. Maga a vallásosság is egyre kevesebbek életében kap meghatározó szerepet Európában. A templomok kiürülnek, helyettük hatalmas szabadtéri „rendezvények”, találkozók, koncertek stb. adnak alkalmat a hit megélésére.

A protestáns templomok már a reformáció óta az imára összegyűlt hívek termei, a katolikus templomok pedig egyre gyakrabban művészeti és kulturális látványosságok. Sokat csak belépődíj ellenében, nyitvatartás szerint lehet megtekinteni (lásd az újonnan felújított türjei templomot), istentiszteleti vagy imaalkalmaknak csak az idő elenyésző hányadában szolgálnak. Kérdés, hogy meddig maradnak így Isten látható jelei világunkban.

Marx Mária

Monstrancia a pozsonyi Szent Márton dómból, 15. század

Frissítő

Vonaton ülve

Az útkereszteződés megváltoztatta az alattunk futó vasúti sínek zúgását. Felfigyeltem a ritmusváltásra, kinéztem a vonat ablakán és észrevettem egy graffitit egy épület oldalán. Mit érthetett a művész azon, amit felírt a falra: „A vonaton ülőknek”? Azon tűnődtem, hogy vajon az éjszaka sötétjében vagy kora reggel festhették-e? Talán már a múlt héten itt volt, de én csak ma vettem észre?

Furcsa kapcsolatot éreztem ezzel az idegennel, aki ezt az üzenetet hagyta nekem és a többi utasnak. Talán Isten akart mondani nekem valamit... Ma azzal töltöttem a reggeli utamat, hogy megpróbáltam imádkozni.

Ez egy ingázó járat, ahol mindenki egyenlőnek látszik. A társadalmi hierarchia irrelevánssá válik, hiszen az ülőhelyeket érkezési sorrendben töltik meg az emberek. Láttam, ahogy egy hajléktalan biztonságosan szundikált; egy diák a feladatára koncentrált; egy üzletember nézte a laptopját, miközben egy sorsdöntő megbeszélésre készült a városba. Egy kisgyerek vidáman ugrált, egyszerűen csak kinézett az ablakon a dadája mellett. Kiszakítottak minket az egyik városból, és egy 45 perccel arrébb lévő másikba vittek. Egy pillanatra együtt voltunk, de vajon közösség voltunk? Észrevettük-e egymást, törődtünk-e egymással, sőt imádkoztunk-e egymásért?

A reggeli vonatra várakozva a peronon melyikünk mosolygott először a másikra és köszönt, nem tudom. Egy év után, miután néhány mondatot váltottunk, Claire és én alkalmi barátok lettünk. Rengeteget megtudtunk egymásról. Amikor megérkezett a vonatunk, tiszteletben tartottuk a szent csendet, és külön kocsiba ültünk.

Hazafelé hetekig bólgattam és mosolyogtam egy férfinak, mire végre megtudtam, miért nézett minden este olyan szomorúan. Meglátogatta az 52 éves kórházban fekvő feleségét, és utálta őt otthagyni. Ettől kezdve, valahányszor odamentem hozzá, mosolygott, és sok mindenről beszélgettünk, többek között a hollandiai gyermekkoráról. Aztán egy nap nem volt ott, és soha többé nem láttam. A nyomaink többé nem keresztezték egymást. Meghalt a felesége? Fájt, hogy elvesztettem ezt az alkalmi barátomat. Kísértésbe estem, hogy ne is törődjek az-zal, hogy megismerjem az embereket.

„A vonatos embereknek. A vonatkozóknak. **A vonaton ülőknek**” – valahogy így szólt a felirat.

Mi lenne, ha Krisztus írta volna ezt az üzenetet a falra, hogy emlékeztessen arra, hogy lássak és törődjek végre másokkal is annak ellenére, hogy különböznek a nézőpontjaink, az egészségi állapotunk, a foglalkozásunk, a törekvéseink, a gondjaink, az otthonaink és az életmódunk?

Oly sok ember utazik különböző síneken. Annyi rejtély van bennünk, utasok életében! És néhány névtelen graffiti-művész most vált fontossá számomra. Inspiráltak, és soha nem fogják megtudni, hogy ez a „találkozás” megtörtént. Isten keze volt ez, aki bárkit felhasználhat arra, hogy észrevegyék, és ezt meg is teszi.

Loretta Pehanich, 2022 Loyola Press,
www.IgnatianSpirituality.com

Fordította: Ivancsics Evelin

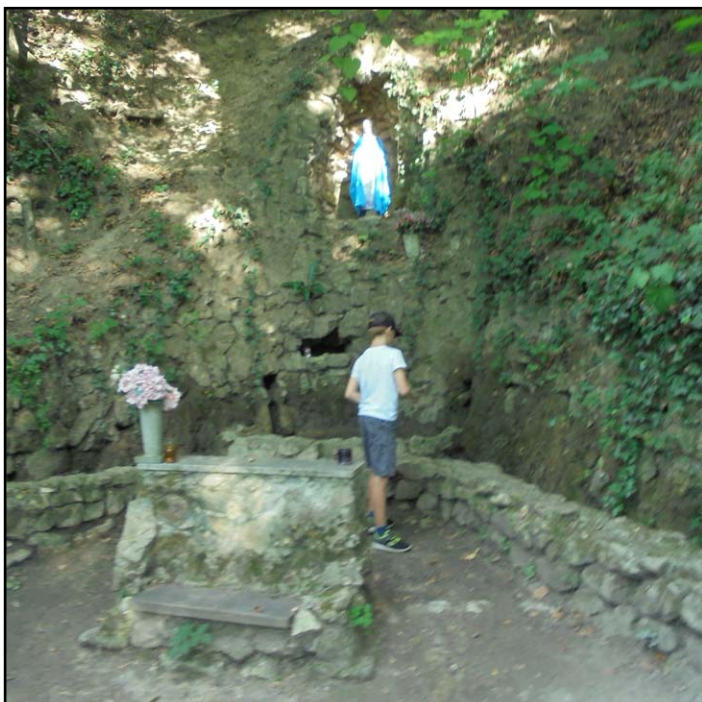
Zalai zarándokhelyek: Csurgókút, Mária-forrás

Zalaegerszeg Csácsbozsok városrészétől mintegy fél-órányi gyalogútra található a megye talán legeldugottabb és legkisebb kegyhelye.

A gépkocsival érkezőknek a Csácsi utca végén található parkolóban érdemes hagyni az autójukat, és onnan gyalog folytatni a tavasszal kiváló medvehagyma-lelőhelyeken át vezető utat a kijelölt túraútvonalat követve. A „Horhosok útja” elnevezésű túraútvonalra érve, a települést elhagyva, a parkolótól jobbra vezető földúton, a piros-fehér turistajelzés mellett kell elhaladni, majd a következő piros-fehér jelzésnél található elágazásnál balra kell tartani és a zöld jelzés mentén kell tovább sétálni mintegy harminc perccel a tőlünk jobbra, a bokrok között megbúvó fehér keresztig. Innen az erdőbe vezető ösvényen át mintegy 50 métert megtéve jutunk a Kisfaludi-hegy nyugati lábánál, öreg bükkfák árnyékában „csurgó” forráshoz, és Szűz Mária szobrához, amelyet Vörös János (1897–1963) szobrászművész készített, aki a székesfehérvári modernkori várépítő Bory Jenő tanítványaként végzett a Képzőművészeti Főiskolán, és az 1930-as évek végén Nagykanizsán telepedett le. (Zalaegerszegen az ő keze munkáját dicséri még a vármegyeháza bejárata előtti két kőszobor és Pádai Szent Antal szobra a ferences templomban.)

Érdekes, hogy a forrás környéke 1885 óta ismert régészeti lelőhely. Itt találta az egerszegi Mátyás János 1920-ban azt a négy kartekecsből és egy tokos baltából álló, a Kr. e. XIV. századra datálható híres bronzdepót, amely a Göcseji Múzeum állandó kiállításában is megtekinthető volt. A búcsújáróhely felett magasodó Kisfaludi-hegyen egykor földvár állt.

A kis zarándokhely története mintegy 90 évre nyúlik vissza. A Kisfaludi-hegy oldalában korábban három forrást tartottak számon. A Göcseji Múzeum állandó kiállításán megtekinthető egy fénykép 1940-ből, amely a Turcsányi Sipos család tagjait ábrázolja a csurgókúti Lourdes-i barlang előtt. A múzeumi feljegyzésekből tudhatjuk, hogy a királyi törvényszéki tanács egykori elnökének,

egyben egyházközségünk egykori képviselőjének, Turcsányi Sipos Józsefnek a szintén Józsefnek keresztelt pap fia még papnövendék korában súlyos szánkóbaesetet szenvedett, amelynek során eltört a gerince. Betegsége idején megfogadta, hogy gyógyulása után kegyhelyet épít a Lourdes-i Szűz Máriának. Pappá szentelése után 1934-ben a Jézus Szíve templom Mária kongreganistáival, az akkori Deák Ferenc (ma Zrínyi Miklós) Gimnázium diákjaival és cserkészekkel, a párizsi magyarok és a zalaegerszegi hívők ajándékaiból építették fel a barlangot, amelyben Vörös János Mária-szobrát helyezték el. A kirándulóhely, búcsújáróhely létrehozását Mindszenty József egerszegi plébános is támogatta. A természetjárók szívesen keresték fel e szép környéket, majd szokássá vált, hogy vasárnaponként litániát mondtak itt és énekkel köszöntötték a Boldogságos Szűz Máriát.

A forrást az örök élet kútforrása és a fiatalság erkölcsi tisztasága jelképeként szánták.

A Mária-forrás 1947-ig búcsújáró hely volt. Turcsányi Sipos József papként hosszú ideig a Vas megyei Vásárosmiskén szolgált, majd nyugdíjas korában visszatért szülővárosába, Zalaegerszegre, ahol hosszú ideig misézett még a Kálvárián a kápolnában. Ő volt a nagybátyja templomunk sekrestyésének, akit szintén Turcsányi Sipos Józsefnek hívnak, ő vitte tovább a nevet a családban.

A forrás felett álló Mária-szobor 1977-ben ledőlt vagy ledöntötték. Ekkor a megrongálódott szobrot a Jézus Szíve templom raktárába szállították, és csak Szabolcs Péter szobrász restaurálása után került vissza ismét az eredeti helyére. A forrást 1990-ben a pózvai Egymásért Egyesület tagjai, a csácsi lakosok és a Csácsi Úti Általános Iskola diákjai közös erővel újították fel. A forrás és környéke helyreállítása után a kis szobrot felöltöztették, kereszt-függős láncot akasztottak a nyakába. A kegyhelyen – Bánk atya, ferences rendi plébános általi 1990-ben történt újraszentelését követően – több alkalommal tartottak ismét búcsút. Később egy vihar során a szobor sajnos ismét ledőlt és megsérült.

Egy korábbi elhanyagoltabb időszakot követően, ma ismét rendszeresen új ruhákba öltöztetve várja Mária az imádkozó híveket és az arra járó túrázókat. Az emléktáblát Nagy Géza csácsi kőfaragó készítette 1990-ben. A forrást fogadó medencéből kifolyó víz a támfal alatt egy csatornában csörgedezik tovább, ami az eredeti tervek szerint egy kis mesterséges tavacskába vezetett volna. Bár a kis tó maradványai a mai napig is kivehetőek, a talaj szinte teljesen elnyeli a vizet. Szűz Máriához az e célra kialakított térdeplőn is tudunk imádkozni.

A forrás vizét 2008 augusztusában Bálizs József csácsi kántor megrendelésére bevizsgálták, és megállapították, hogy kitűnő ásványvíz minőségű. A kántor írta a zarándokhely himnuszát is:

***„Segítsél úgy élni, édes Szűzanyám,
Boldogan várhassam éltem alkonyát,
Amely mindörökre csak Tehozzád fűz,
Hőfehér s szeplőtlen, csurgói Szent Szűz”***

dr. Sipos János

Major Márta életútja

- a 2022. augusztus 18-án elhunyt Major Mártára emlékezünk -

1930. július 27-én született Tófej-Lórántházán. Elemi iskoláit is itt végezte. 1939-ben iratkozott be a Notre Dame Nővérek zalaegerszegi intézetébe, a polgári iskola első osztályába. Ezen időponttól élete elválaszthatatlan a Notre Dame Rend és iskolájuk történetétől.

Vezető egyénisége, szervezőkészsége már diákévei alatt megnyilvánultak, mint nagyon jó tanuló, aktívan részt vett az iskolai közösség életében. Vallásos, komoly magatartású volt. Tekintély a fiatalabb osztályok előtt.

Hitbéli buzgósága, kiváló szellemi képessége és közéleti aktivitása eredményeként 1948 tavaszán diáktársai megválasztották a – még működő – Mária-kongregáció diákvezetőjévé, prefektájává. A nyár folyamán államosított (1948.06.16.) intézményben az oda kinevezett kommunista iskolavezetés – állami biztatásra – előbb provokálta a diákokat, majd ÁVH kihallgatások és fegyelmi tárgyalások után, az érettségi előtt álló V. éves tanítóképzős Major Mártát, három IV. évfolyamos diáktársával együtt, hazug vádak alapján kizárták az ország összes középiskolájából.

Az eljárás igazi célja Mindszenty József bíboros elleni kommunista koncepciók támadások elindítása volt, hiszen a zalaegerszegi Notre Dame rendház életre-hívója, az ottani keresztény oktatás megszervezője a szentéletű bíboros volt.

Major Márta egész életére kiható keresztet kapott. Bár sikerült még hitoktatói tanfolyamot végeznie Kalocsán, de hivatását soha nem gyakorolhatta.

1987. évben Katalin nővér biztatására cikkben összefoglalta az 1948. október 30-i zalaegerszegi diákeseményeket, az akkor már a Notre Dame Zárdaiskola utódként államosított Tanítóképzőben. Major Márta, 1987. év folyamán felkereste a vád alá vont és eltávolított növendéktársait, illetve levelezte velük a történeteket. Hévízen meglátogatta Sarlós Mihály nyugalmazott plébános urat, egykori hittanárukat és riportot készített vele, majd Aporfine Winkler Klára tanárnővel is. A pontos adatok, elbeszélések alapján írta meg a megemlékező cikket, összefoglalva a riportokat a következő címen: „Lecke a hatalom megszilárdításának módszertanából.” Major Márta a riportban igazolta diáktársai magatartásának bátorságát hitük, keresztény elveik megvédésében.

A cikk dr. Mészáros István egyetemi tanár előszavával jelent meg a „Magyar Egyháztörténeti Vázlatok” 1997. évi 3-4. számában az alábbi címen: „Diáksztrájk és megtorlás Zalaegerszegen 1948. október 30.”

Csak 1952. januárjában tudott elhelyezkedni az Országos Takarékpénztár helyi fiókjában, adminisztratív munkakörben. Kitartó, szívós munkájával, szorgalmával megbecsült dolgozója lett a banknak. Pontossága, számszaki szaktudása, lelkiismeretessége köztudott volt. Innen ment nyugdíjba 1988-ban, mint belső ellenőr. Néhány évig még nyugdíjas-

ként egy vidéki Takarékszövetkezetnél vállalt munkát.

A diktatúra éveiben is megőrizte lelkiületét és őrizte a lángot, amit diáktársai bíztak rá 1948-ban. Tartotta a kapcsolatot Kurucz Mária Katalin nővérrel is, aki pedig a Notre Dame Rend főnöknőjeként töretlen hittel remélte az újrakezdés lehetőségét.

Szülei Zalaegerszegre költöztek. Márta velük lakott, gondozta és ápolta őket.

1989-től aktívan segítette Katalin nővért a rendház visszaigénylési munkálataiban. Nyugdíjas munkahelyét is feladva teljes energiáját a Mindszenty Iskola szervezési munkálataira áldozta.

Major Márta, mint Katalin nővér egykori tanítványa kezdetektől részt vett a Mindszenty Általános Iskola megszerzésében is.

A jogszabályok értelmezésében való jártassága, precíz pénzügyi szemlélete révén nélkülözhetetlen segítője volt a nővéreknek.

Az iskola megindításához szükséges engedélyek beszerzése, a szükséges szabályzatok elkészítése nélküle nem történtek volna meg, az újraindulásban elvülhetetlen érdemei vannak.

Felismerte, hogy a világi hívek segítsége nélkül nem tud működni az iskola. Szellemi irányítója lett annak a világiakból álló kis közösségnek, akik a háttérben maradván, de mégis érdemben intézték a folyamatosan fejlődő Mindszenty Iskola ügyeit. Különösen a gazdasági és az adminisztrációs munkákban vett részt a rá jellemző alázattal és pontossággal. Katalin nővér kinyújtott karjaként kiemelten is segítette a hátrányos helyzetű, vagy sérült gyerekek iskolai tanulmányait.

Kezdeményezője volt 1992-ben az egykori tanítványok (Major Márta, Kaszab Mihályné, Németh Istvánné) által életre hívott Mindszenty Iskoláért Alapítványnak. Lelkiismeretes, kitartó munkával végezte az Alapítvány adminisztrációs munkáit. Az állami szervek több ízben is elismerték hibamentes tevékenységét.

Számtalan sikeres pályázatot írt meg az Alapítvány nevében és az így befolyt több millió forint biztos háttérrel adott az intézmény fejlesztéséhez.

Az Alapítvány előterjesztésére 2006 – ban átvehette a Szent Gellért díj I. fokozatát.

Major Márta kivételes szorgalommal, a jó ügy iránti elkötelezettséggel, keresztény alázattal élte le életét.

**Őrizzük meg emlékezetünkben!
Nyugodjon békében!**

Sziráki István

Beszámoló-hírek

Anyakönyvi hírek

2022. júniustól-szeptemberig

Keresztelés

Hajas Szófia Zoé	Vass Boglárka
Porgányi Botond	Kiss Igor Balázs
Baki Dorottya Szófia	Garamvölgyi Matteo
Gróf Gergő	Mayer Ádám
Füzesi Filip	Mayer Szabolcs
Árvai Mirabella Cintia	Könczöl Rozina
Turai Barnabás	Kiss Kornél
Prainer Nara Alina	Simon Péter
Bálint Hanna	Bális Barnabás
Tóth Lilien	Horváth Kristóf
Gróf Anna Róza	Berecz Lana Anna
Borbély Dávid Mór	Benkő Barna
Horváth Ájlin Zahira	Hernádi Mendi
Kovács Anna Rozina	Imre Melissza
Kiss Gréta Anna	Baki Levente
Sebestyén Hanna	Szabó Vince
Gyóni Kornél	Takács Laurent Attila

*Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk legifjabb tagjait!
Isten éltesse őket sokáig!*

Házasságkötés

Kovács Ádám és Sziva Vivien
Balogh Zoltán és Szabadi Alexandra
Baki Gergely és Szívós Ildikó Zsuzsanna
Hóbor Péter és Szigeti Szilvia
Vass Krisztián és Kovács Friderika
Hável Zsolt és Horváth Katinka
Kovács Bálint és Sebők Nóra

Győne Márk és Wahid Carmen

Tóth Péter és Tóth Réka

*Jókívánságainkat fejezzük ki a pároknak, a kölcsönös szeretetben
szentelődjenek meg házasságukban!*

Temetés

Kovács Géza (1941)
Bíró József (1931)
Tóth Sándor Károly (1944)
Bertók József (1932)
Borsos Miklós Sándor (1960)
ö.zv. Farkas Istvánné sz. Fekete Rozália (1938)
ö.zv. Peszleg Józsefné sz. Babucs Rozália (1934)
Mazur Ferenc (1948)
Ruttkay Attila (1970)
Horváth György (1955)
Fejli Lászlóné sz. Ferencz Ildikó Mária (1952)
Müller Imre (1943)
ö.zv. Gálos Istvánné sz. Horváth Rozália (1953)
Kondákor Jenőné sz. Szunyogh Ilona (1947)
ö.zv. Cziráki Lajosné sz. Sándor Margit (1928)
Takács Zoltán (1932)
Czigány Árpádné sz. Kovács Margit (1941)
Göncz Sándor (1949)
Forgács Gyuláné sz. Horváth Erzsébet (1954)
Steiner István (1948)
Tőke István (1957)
Bizsók János Károly (1946)
Míru Györgyné sz. Farkas Katalin (1931)
ö.zv. Török Jánosné sz. Bankó Magdolna (1934)
ö.zv. Ódor Imréné sz. Németh Mária (1955)
ö.zv. Dúlfalvi Tibor Jánosné sz. Takács Mária (1947)
Fábián Károly (1934)
Hári Anett (1987)
Jónás Gyula (1952)

Adj Uram, örök nyugalmat nekik!

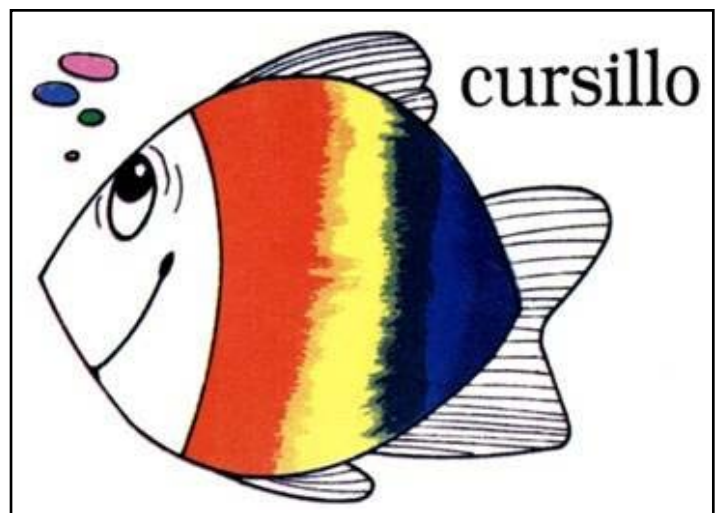
Cursillo

Kedves Testvérek!

Nagy örömmre szolgált, hogy részt vehettem 2022 júniusában a 2. zalaegerszegi női cursillo-n, mint a SZERETET várományosa. Akkor ezt még nem tudtam. Nem tudtam, hogy hová hív a Jóisten.

A korábbi év novemberi időpont elhalasztása számomra felelt egy elbukott vizsgával, egy elhervadt virággal, egy összetört autóval, egy be nem teljesült szerelemmel, egy rossz érdemjeggyel, egy elszakadt húrral, egy elrontott vacsorával, egy veszekedés vagy vita okozta sérüléssel. Ha különböző mértékben is, de mindannyiunkban bizonyosan hiányérzetet támasztott a halasztás. Ám mindenki alázattal fogadta az észérvekkel alátámasztott döntést, a járványhelyzet miatti halasztást, amely után még nagyobb várakozással tekintettünk a következő lehetőségre.

Aztán eljött a várva-várt időszak. Jómagam a végleges választást elég sokáig halogattam, mivel több okból is eléggé kilátás-

Beszámolók-hírek

talannak tűnt, hogy emberi erővel megoldható lesz az otlétem, Isten segítségére bíztam magam. Az utolsó napokban teljességgel ráhagyatkoztam: „Én ide már kevés vagyok, az én erőlködésem csupán az én tervem – ha ott kell lennem, Istenem, megoldod ezt a helyzetet is.”

A Jóisten megadta, a cursillo-s Testvérek – a háttérma-szolgálat – pedig kiimádkozták, hogy végül én is részt vehettem a hétvégén. Testestül-lelkestül-mindenestül, az elejétől a végéig.

A csütörtök este a hétköznapi nyüzsgés-pörgés-rohanós élet után igazi felüdülés volt számomra. Csak a madarak csicseregtek és az esőcseppek hangja kopogott a háztetőn. Belevágtunk a hosszú hétvégébe. Azokban a napokban válaszokat kaphattam az életemben még kérdőjeleknek, meg nem értettnek számító történetekre és megtudhattunk egészen mély értelmet rejtő titkokat is. Mindeddig azt gondoltam, hogy szentté válni – lehetetlen küldetés és van, ami sosem változik. Ennél nagyobb bizonyosság, hogy nekem ott kellett lennem azon a hétvégén, nincs számomra. Választ kaptam a kérdéseimre, amelyek korábban is mindig foglalkoztattak. A hétvége során jobban megismerhettük egy-egy társunkat.

Csodálatosak voltak a programok, amelyben megtapasztalhattuk, hogy az Úr Jézus hozzánk látogatott. Mindig örömmel tölt el, ha lelkileg táplálkozhatunk, de most különösen felemelő érzés volt, semmi másra nem fogható, tényleg csodálatba illő, hogy az Életet, a Fényt, a Forrást érezhettük magunkhoz közel. Szinte érinthető közelséggel jött az Úristen hozzánk. Úgy érzem, számomra ajándék, amikor ennyire közel érezhetem magamhoz a Jóistent, aki kegyelmével, szeretetével, szépségével, vigasztalásával és a reményt adó békéjével lecsendesíti a lelkünkben háborgó tenger, szeretetével gyógyít, megtisztít. A csoda megtapasztalása

semmihez sem fogható. A végtelen békéjét, a vég nélküli és szüntelen szeretetét ismét megélni mély, de egyben hatalmas élmény volt, amelyre már régóta vágytam – nekem ott és akkor ismét megadatott az életemben.

Az elmúlt 2021-es évben sokan megélhettek hasonlókat az Eucharisztikus kongresszus alkalmával. Bizonyára hatalmas élmény volt azoknak, akik részt vehettek. Számomra a Cursillo volt az én „személyes” Eucharisztikus kongresszusom. A három és fél nap felért számomra azzal, mintha részt vettem volna a nemzetközi konferencián. Krisztus közelebb volt hozzám, mint bármikor. Megélni vele az egységet, maga volt a csoda. A hétvégén megélték tápláltak, s ebből meríttek erőt azóta is a hétköznapi rohanásában. Azt gondolom, csak azok után válhatunk szentekké, ha a szeretetben való növekedés útján minél előrébb járunk. Első és Minden a szeretet és csak utána lehetséges a szentté válás útján járni – a szeretettel karöltve lehetséges ezt az utat végigjárni.

Lisieux-i Szent Teréz 12 bölcs mondása közül, amely a szeretetről szól, az utolsót idézném: „Használd jól az ajándékokat, amelyeket kaptál, és add tovább a szeretetet, ami megadatott neked.” Vallom, hogy ez a küldetésünk.

A vasárnap délutánig tartó intenzív hétvégén küldetést kaptunk tehát, hogyan éljük meg boldogan kereszténységünket, hogyan szolgálunk vidáman, szívből és szeretettel.

Legyen ez az út, a szeretet útja, a szentté válás útja, mindannyiunk szívében.

Hálásan köszönöm Istennek, hogy megajándékozott a cursillo-s közösséggel, a sok-sok új barátsággal.

Szeretettel: Lukács Ferencné Edit

Búcsúi szentmise - újmisés áldással

A július 24-én, Szent Mária Magdolna ünnepén megtartott búcsúi szentmisét Solymos András újmisés atya mutatta be templomunkban.

Solymos András diakónust június 17-én szentelte áldozópappá Udvardy György veszprémi érsek Keszthelyen, a kármelita templomként is ismert Kis Szent Teréz-bazilikában. Papi jelmondatául Jézusnak Jairushoz intézett biztatását választotta „Ne félj, csak higgy!” (Mk 5,36). András atya, némi kitérővel, több éves mérnöki munka után mondott igent, Isten meghívására. A Veszprémi Érseki Hittudományi Főiskolán, majd Rómában tanult, ott szentelték diakónussá. A Hévízen töltött diakónusi gyakorlati év kiemelt feladata volt a hitoktatás. Fontosnak tartja, hogy az Egyház nyisson a fiatalok felé. Áldozópapi felszentelése után ismét Rómában folytatja majd tanulmányait.

Az ünnepi szentmise kezdetén Bóka Balázs, plébániánk kaplánja köszöntötte András atyát, akihez baráti szálak fűzik, mert római tanulmányai során több évet töltöttek együtt.

András atya homíliájában rövid történelmi áttekintést adott Mária Magdolna származási helyéről, a Genezáreti tó partján fekvő Magdala városról, amelyről Mária/Mirjam a többi hasonló nevű nőalaktól megkülönböztető Magdolna nevet kapta. Kiemelte Mária Magdolna Jézus iránt tanúsított, mindenek fölött álló sze-

retetét. Mária Magdolna „megszállott” nő volt, Jézus hét ördögöt űzött ki belőle (Lk 8,2). Az életében bekövetkezett lelki fordulatnak köszönhetően Jézus tanítványa lett, és hirdette Isten országát. Bátor asszonyként egyedül, elsőként kereste fel hajnalban Jézus sziklába vájt sírját, keresve az Urat, de a sír üres volt. A közelében tartózkodó férfiban nem ismerte fel Jézust, aki nevében szólította, és őt választotta ki, hogy megvigye a feltámadás örömhírét az apostoloknak: „Láttam az Urat!” Ezért kapta az apostolok apostola megtisztelő címet.

A prédikációban hallhattuk, hogy mennyire fontos az önzetlen szeretet, nemcsak Jézus, de családtagjaink, felebratink iránt is. Törekednünk kell arra, hogy ez a szeretet a mindennapi életünkben látható, érzékelhető is legyen. Fontos, hogy Mária Magdolnát követve mi is bizalommal, szeretettel forduljunk Jézushoz és embertársainkhoz.

A szentmise végén András atya újmisés áldásban részesítette a jelenlévő híveket, majd Stróber László plébános úr megköszönte András atya szolgálatát, a búcsúi szentmise bemutatását, és Isten áldását kérte további életére, papi szolgálatára. A szívet-lelket felemelő szentmise a himnuszok eléneklésével ért véget.

Bangó Józsefné
Szent Anna cursillo csoport

Beszámoló-hírek

Népszámlálás 2022

Ahogy 1869 óta nagyjából tízévente mindig, úgy 2022 októberében és novemberében, 11 év után újra népszámlálásra kerül sor hazánkban. Október második felétől számlálóbiztosok járnak a házakat, ezt megelőzően az állampolgárok online is kitölthetik a kérdőívet.

Népszámláláskor valljuk meg, hogy katolikusok vagyunk!

katolikus.hu

Mi a vallása, felekezete?

katolikus (római katolikus)

katolikus (görögkatolikus)

Magyar Katolikus Egyház

**NÉPSZÁMLÁLÁS
2022**

nepszamlalas2022.hu

Különösen fontos, hogy minden katolikus vállalja a vallását a népszámlálás alkalmával, és bár nem kötelező válaszolni a vallást firtató kérdésre, ezt mégis tegye meg, és buzdítsa erre környezetét is. Fontos lenne számadatokkal igazolni, hogy Magyarország továbbra is keresztény többségű ország, hiszen ez meghatározza majd az egyház és a katolikus emberek súlyát az állami döntések előkészítésekor. Közös erővel meg kellene fordítani, vagy legalább megállítani a negatív tendenciákat. Minden állam törekszik arra, hogy felmérje lakossága összetételét. A népszámlálást már a mózesi törvény is előírta, a Római Birodalom is élt vele, Mária és József is a népszámlálás miatt érkezett Betlehembe Jézus születésekor.

A XX. század utolsó, vallásra is rákérdező népszámlálása alkalmával, 1949-ben a zalaegerszegiek 94,4%-a, 21.668-ból 20.463 fő vallotta magát katolikusnak. Ezt követően legközelebb 2001-ben mérték fel átfogóan a magyar lakosság vallási megoszlását. A 2001-

es népszámlálás alkalmával Zalaegerszegen a lakosság több mint háromnegyede (78,3%) kötődött valamelyik vallási felekezethez. A lakosság 72,3%-a katolikusnak vallotta magát. A római katolikusok száma 44.466, míg a görög katolikusoké 113 fő volt. Vallási hovatartozását nem kívánta megadni 9,4%, felekezeten kívülinek a lakosság 11,6%-a vallotta magát. A 2011-es népszámlálás adatai alapján tehát, Zalaegerszeg lakosságának több mint a fele (57,8%) kötődött valamelyik vallási felekezethez. A két népszámlálás között eltelt idő alatt a városban – az országos tendenciákkal összhangban – jelentősen csökkent a vallásos elkötelezettség. Ennek oka lehetett a válaszmegtartás nagy aránya. A katolikusok aránya 10 év alatt 52,7%-ra csökkent, tehát mintegy negyedével esett vissza. A katolikus egyházon belül a római katolikusok 31.224-en, míg a görögkatolikusok 86-an voltak. Jelentősen nőtt a száma azoknak, akik vallási hovatartozásukat illetően nem kívántak válaszolni (27,9%), tíz év alatt megháromszorozódott a számuk. Felekezeten kívülinek a város lakosságának 14,3%-a vallotta magát.

A népszámlálási kérdőív nem a formális felekezethez, vallási közösséghez tartozást, sem a vallásgyakorlatot, annak intenzitását, a megvallott hitet, hanem egyedül a vallásos önbesorolást tudakolta és tudakolja. Más országok sokszor a felsorolt valamennyi vonatkozást fontosnak tartják megkérdezni. Feltehető, hogy a megkeresztelt, de templomba nem járó tömegek, egyre kevésbé vállalják fel, vallják meg őseiktől kapott hitüket. Az egyházi házasságot nem kötők nem nevelik vallásosan gyerekeiket. A megkeresztelték jelentős részét jó esetben is legfeljebb az eléggé ellentmondásos „kultúrkeresztény” kifejezéssel lehet jellemezni. Talán, ha egyre többen megvallanák vallásos kötődésüket, akkor körükben az egyházhoz való kötődés is szorosabbá válhat. Ezért az eltávolodott rokonokat, ismerősöket ösztönözni kell, hogy vállalják a katolikus identitásukat.

dr. Sipos János

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség
kéthavonta megjelenő tájékoztató lapja.
Önköltsége: 200 Ft / db

Szerkeszti:

Tájékoztatói Munkacsoport
E-mail: harangszozeg@gmail.com

Felelős kiadó:

Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:
8901 Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91
Telefon: (92) 599-230, Fax: 599-231
www.mariamagdolna.hu
E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Nyomda:

Gura Nyomda Kft. – Zalaegerszeg

Az újságban megjelenő írások és a hozzájuk kapcsolódó fényképek tartalmáért kizárólag azok szerzői felelnek.